ВЕСЕЛКА

ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

THE RAINBOW

A CHILDREN'S MAGAZINE

РІК XXIV ЖОВТЕНЬ 1977 Ч. 10 (277)

Наша ПОШТА

Від читачки „Веселки" Ксені Козак з Детройту-Воррен, Миш., редакція отримала такого листа: Дорога „Веселко"! Я називаюся Ксеня Козак. Маю десять з половиною років. Ходжу до Школи Українознавства в Детройті. Моя вчителька пані Ксеня Кучер. Я є в 5-ій клясі. Наша кляса зробила три стінні газетки. Перша була на тему „Все, що знаю про книжку", друга на тему „Ялинка", третя мала тему „Поклін Тобі, Тарасе!" Ціла кляса писала до газеток. Кілька дітей виконали малюнки до газеток. Богданна Кальба написала заголовок „Поклін Тобі, Тарасе!" Я написала заголовок „Все, що знаю про книжку". Написи писали інші діти. Як ми скінчили газетки, моя мама Христя Козак зробила з них знімки.

Наша кляса також відзначила День Матері. Ми прикрасили клясу і запросили мамів і бабців. Програма була гарна.

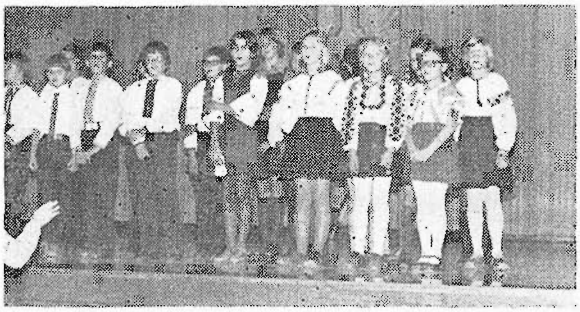
Наша кляса виступала також на Шевченківському концерті.

Я дуже хотіла б, щоб редакція надрукувала у „Веселці" цей мій лист, бо я його сама пишу.

Я одержую „Веселку" вже 5-6 років. Хочу одержувати й далі, бо в ній багато гарних малюнків і цікавих оповідань. Мій тато робить малюнки до „Веселки".

Щиро вітаю!

Ксеня Козак

Хор дітей на Шевченківському концерті в Школі Українознавства у Детройті

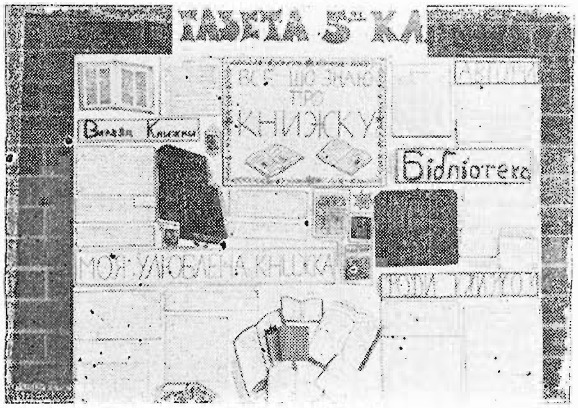

Фото газетки 5-ої кляси Школи Українознавства в Детройті на тему: „Все, що знаю про книжку". Наголовок газетки виконала Ксеня Козак

Газетка 5-ої кляси Школи Українознавства в Детройті на тему „Поклін Тобі, Тарасе!"
Перша з правого боку авторка допису Ксеня Козак, біля неї вчителька пані Ксеня Кучер

Відповідь Редакції: Дорога Ксеню! Радо містимо Твого листа-допис, бо він цікавий і гарно написаний. Радіємо, що Ти стільки років передплачуєш і читаєш „Веселку" і що вона Тобі подобається. Читачі „Веселки" люблять малюнки Твого Тата, Яреми Козака. Та й Ти гарно малюєш, і редакція містить Твій малюнок „Дівчинка з квітами".

Будь вдячна своїм Батькам, що дбають про Тебе і добре Тебе виховують. Подякуй своїй Матусі за світлини. Передай привіт від „Веселки" своїй учительці, 5-ій клясі і всій Школі Українознавства в Детройті!

РОЗГАДКИ ЗАГАДОК З ЧИСЛА „ВЕСЕЛКИ" ЗА ВЕРЕСЕНЬ 1977 р.: ЩО ЦЕ? а) Сова. б) Водяна птиця. в) Суниці. г) Гриб. ґ) Світлячок. ХТО ТАКИЙ? Зайчик. ДИВНИЙ ТКАЧ: Павук. МАЛА І ВЕЛИКА: Вказівки годинника. ЯКИЙ ЦЕ КРАЙ? Україна. КОЛЮЧИЙ І ПОВЗАЄ: Їжак. ЩО БЕЗ ЯЗИКА І ГОВОРИТЬ? Книжка.

ВЕСЕЛКА THE RAINBOW
ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ КОЖНОГО ВІКУ

з кольоровими ілюстраціями виходить кожного місяця у „Видавництві „Свобода" заходами Українського Народного Союзу. Редагує Колегія. Річна передплата становить у ЗСА — 5.00 долярів, у інших країнах — рівновартість цієї суми. Для членів УНС 4.00 доляри. Ціна окремого числа 50 центів. Ціна подвійного числа — 75 центів.

"THE RAINBOW" — "VESELKA"
Обкладинка роботи Яреми Козака
Published monthly, except May to August Bi monthly
at Jersey City, New Jersey
30 Montgomery Street — Jersey City, N.J. 07302
Subscription $5.00 per year. UNA members $4.00 per year.
Entered as Second Class at Jersey City, N.J.

Ілюстрація на обкладинці:
Ярема Козак — По гриби

Роман ЗАВАДОВИЧ

ЧИТАЙМО, ШКОЛЯРІ!

(Ілюстрація Едварда Козака)

Не на те у мене книжка,
Щоб її „читала" мишка —
В мишки зуби, їм не вір:
Враз на січку рвуть папір.

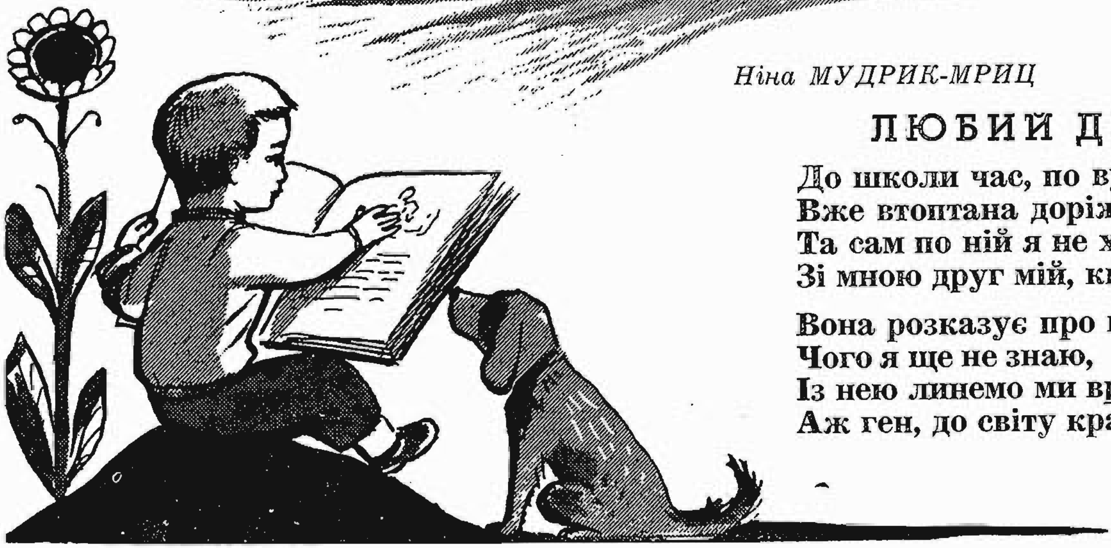
Кожний знає, що для мишки
Треба кришки, а не книжки,
А для мене — сто книжок,
Сотню віршів і казок!

Я не дбаю про марниці —
В мене книжка на полиці,
Таємниці-чари в ній,
Сам я наче чародій!

Де захочу, там полину,
Перескочу за хвилину
Гори, море, цілий світ,
В океан пірну на спід.

І чого лиш забажаю,
Все побачу, все пізнаю.
Мишка хай сидить в норі —
Ми ж читаймо, школярі!

Ніна МУДРИК-МРИЦ

ЛЮБИЙ ДРУГ

До школи час, по вулиці
Вже втоптана доріжка,
Та сам по ній я не ходжу —
Зі мною друг мій, книжка.

Вона розказує про все,
Чого я ще не знаю,
Із нею линемо ми враз
Аж ген, до світу краю.

ЖОВТЕНЬ

Галина ЧОРНОБИЦЬКА

Ілюстрація Едварда КОЗАКА

**Ходить Жовтень по саду,
каже: „Яблук не знайду.
Ані яблук, ні грушок
вже немає для діток".**

**Тут Галина вийшла з хати,
стала діда потішати:
„Хоч немає груш в саду,
я, дідусю, вам знайду.
Вже з дерев усі зірвали,
в комірчину поскладали,
в чисті стружки, як годиться,
клали шаром на полиці".**

**Покрутнулася Галина,
повернулась за хвилину:
„Ось, дідусю, вам грушок
повен-повен фартушок".**

К о м і р ч и н а — комірка (cabin, larder).

Роман ЗАВАДОВИЧ

ЦЕ ВЖЕ ОСІНЬ ПРИЙШЛА

**Помарніли квітки коло хати,
Що так гарно цвіли навесні,
Одягнувся гайок в жовті шати,
І замовкли пташині пісні.**

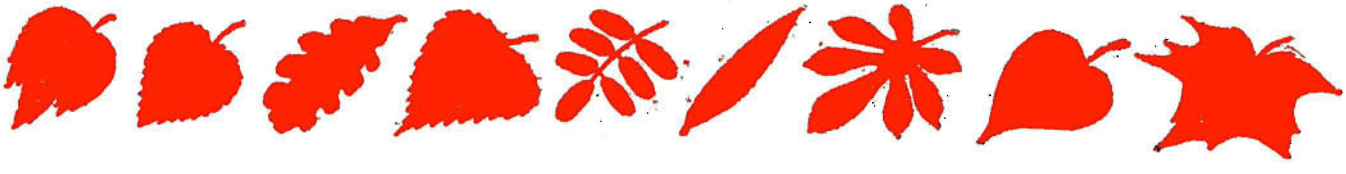
**Сонце личко ховає в тумани,
Сіре поле вкриває імла,
Тихий смуток блукає полями —
Це вже осінь, вже осінь прийшла.**

**Та для нас, молодого народу,
Сумувати ніяк не пора:
Ми бадьорі в погоду й негоду,
Нам однакі мороз і жара.**

**Ми щоднини відвідуєм школу
І читаєм багато книжок,
Сум осінній ніколи, ніколи
В наше серце не знайде стежок.**

**Пройде осінь, сніги забіліють,
Льодом вкриються ріки німі —
Ми жноситимем в серці надію,
Що настане весна по зимі.**

Ш а т и — пишна, дорога одежа (clothes, dress); т у м а н — імла, мряка (fog, mist); б а д ь о р и й — cheerful, brisk; ж а р а — спека (hot weather).

ВЕСЕЛО!

Дуже весело в садочку —
Там багато діточок:
Є у нас там у куточку
Кухня й спальня для ляльок.

Ми все миєм, прибираєм,
Чистим посуд залюбки,
І прасуєм, підмітаєм,
Щоб не гнівались ляльки.

А навпроти нас крамниця:
Хлопці все там продають,
Повно краму на полицях,
Що замовиш — привезуть.

ДО САДОЧКА

До дитячого садочка
Йдуть веселі діточки,
Будуть вчитися ліпити,
Малюватимуть хатки.

Зроблять квіти для віночка,
Вивчать віршики, пісні,
А казки такі почують!
Що розкажуть і мені.

ДВАНАДЦЯТЬ МІСЯЦІВ

(Ілюстрації Михайла Михалевича)

Були у вдови дві дочки, старша — пасербиця, молодша — рідна дитина. Мати пестила й берегла свою доньку, як писанку, а старша ходила боса, їла чорний хліб і, замість коралів, носила намисто з дрібних черепашок, що їх сама збирала. Рідна донька спала до полудня і прокидалась лиха, як оса. А пасербиця вже на світанку бігала по воду до криниці, а потім підмітала кімнати.

У глуху північ біля криниці збиралось дванадцять місяців. Вони промивали очі, сідали на травнику й розмовляли, поки не починали співати перші півні. Тоді місяці відходили на гору, в нетрі.

Мачуха довідалась, що місяці вночі приходять до криниці і задумала послати туди пасербицю. Гадала — схоплять її місяці й поведуть у нетрі, звідки вона вже не вернеться.

Серед ночі розбудила пасербицю, дала їй глека й наказала:

Біжи до криниці й принеси води! Дуже-дуже мені хочеться пити!

Побігла дівчина. Ніде душі живої. Коли бачить — хтось рухається біля криниці. Підходить ближче, аж там одинадцять чоловіків і жінка сидять і розмовляють. Голоси в них тихі. Говорять, наче листя на деревах шамотить.

Пасербиця набрала води й уже хотіла була відходити, коли встає жінка, стара, поморщена й питає:

— Ти хто така, онуко?

— Я — пасербиця.

— А чом так пізно йдеш по воду?

— Мене мачуха послала.

— А ти сухий терен їси?

— Їм.

— То візьми, покуштуй!

Стара добула з торби галузку з сухими ягідками й дала дівчині.

— А ви хто такі? — питає дівчина.

— Ми місяці, дитинко! Як хто до нас приходить, то ми його благословляємо. Але спершу розпитуємо.

— Питайте! — каже дівчина.

— Скажи нам, котрий місяць найкращий, а котрий найпоганіший.

Подумала дівчина й відповіла:

— Усі хороші. В зимові місяці на землю падає сніг і горобчики прилітають до вікон. Навесні з'являються проліски, розвиваються бруньки, вліті бувають жнива, а восени дозрівають грушки, яблука й виноград.

Старенька підняла руку й поблагословила дівчину.

— Бувай здорова, дівчино! Як вимовиш слово, з твоїх уст падатимуть дукати. А як усміхнешся, на твоїх устах розквітатимуть квіти.

Дівчина поцілувала бабусину руку й побігла

додому. Ледве увійшла в хату, мачуха почала на неї кричати:

— Чого ти так довго барилась, ледащо?

— Я розмовляла з місяцями, — відповіла пасербиця.

Як тільки вона вимовила ці слова, з її уст випав дукат. Мачуха нахилилась, підняла, дивом дивується. Почала розпитувати пасербицю, і та розповіла про благословення старої бабусі.

На другий день задумала мачуха послати до криниці свою рідну дочку, щоб і її поблагословила старенька. Опівночі розбудила дівчину, дала їй глека й послала до криниці.

Підійшла мачушина дочка до криниці й побачила там дванадцять місяців. Сиділи й говорили, наче бджоли бриніли.

Набрала вона води й гукнула до місяців:

— Говоріть голосніше! Я хочу послухати, про що ви там базікаєте!

Старенька бабуся підвела голову, подивилась на дівчину й сказала:

— Ми хочемо тебе запитати, хто ти така.

— Це не ваша справа!

— А чому ти прийшла опівночі по воду?

— Мене мати послала.

— Чи ти їси сухий терен?

— Дай! — сказала мачушина донька.

Стара взяла жменю сухого терену й дала дівчині. Дівчина схопила його, кинула старій в очі і зареготала.

Стара помовчала, а згодом запитала:

— Котрий місяць найкращий, а котрий найпоганіший?

— Усі погані! Взимі мороз, холод. Влітку жара й мухи кусають, а восени листя на деревах жовкне. Терпіти цього не можу!

— Ось як! — каже бабуся. — То слухай, яке буде наше благословення: кожного разу, як промовиш слово, з твоїх уст падатимуть змії та ящірки. А коли засмієшся, на устах у тебе зацвіте кропива.

Схопила мачушина дочка глека і додому. Мати зустріла її біля брами, обняла.

— Ну, кажи, дитинко, як там тебе місяці зустріли?

Спохмурніла дочка.

— А що говорити?

І враз з її уст посипались змії та ящірки — просто в материну запаску...

Розгнівалась мачуха, схопила палицю і стала бити пасербицю. Втекла пасербиця з дому, сіла на камені й заплакала.

Уранці проїздив попри той камінь молодий лицар, побачив дівчину, почав розпитувати і так її вподобав, що привіз до батьків як наречену.

А мачушина дочка тільки те й робила, що плювала зміями, ящірками та кропивою. До того часу на землі не було гадів — усі змії та ящірки вийшли з її утроби. І люди її назвали: „гадюча утроба".

Болгарська народна казка — переклала Галина Лащенко

(Пояснення на стор. 15-ій внизу)

РОЗКАЖИТЬ СВОЇМИ СЛОВАМИ ЦЮ ПРИГОДУ

(Ілюстрації Юрія Козака)

Текст: Роман ЗАВАДОВИЧ *Ілюстрації: Петро ХОЛОДНИЙ*

ҐОЦА ДРАЛА

Ґоца Драла на медку
Булочку спекла пухку.

На всю хату булка пахне,
Хто почує носом — ахне!

Ну, не треба довго ждати —
Ромтомтомик шасть до хати.

Сів на лаві, форкнув носом
І на булку оком косить.

Косить оком щохвилинки
І ковтає мовчки слинку.

Ґоца каже: — Маєш ніж,
Булки вріж собі і з'їж!

— Ой, не можу, ой не смію,
Бо від булки погрубію!..

Доктор Шпак казав: „Мій любий,
Менше їж, бо станеш грубий."

Пожаліла Ґоца ґнома
І пішла кудись там з дому.

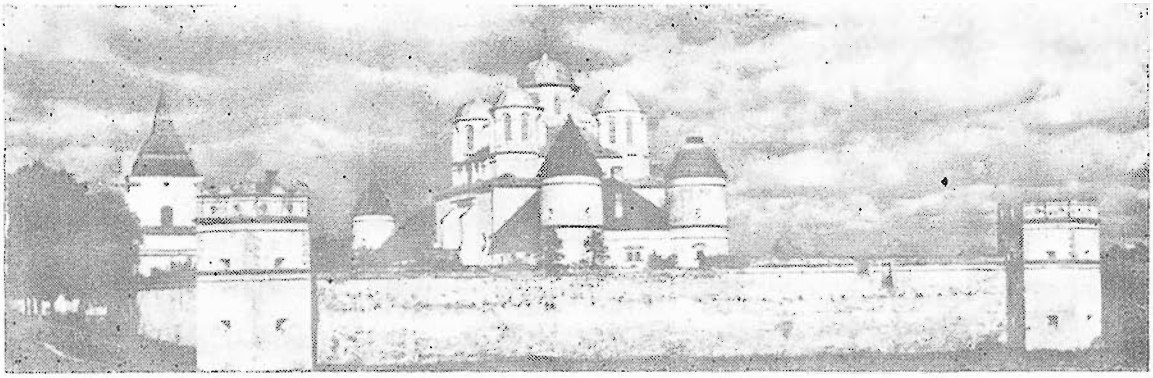
Як ґном сам зостався в хаті,
Став до булки підсуватись.

Зразу клинець відкроїв,
Потім ще — і булку з'їв.

А як з'їв, то завстидався,
Втік у ліс — не оглядався.

Володимир МАЦЬКІВ

ЦЕРКВИ-ФОРТЕЦІ В УКРАЇНІ

Церква-фортеця в Межирічі

Україна, де жили наші батьки, діди та прадіди і де живуть наші родичі — дуже гарний і багатий край. Але з історії знаємо, що наші сусіди завжди дивились ласим оком на наші землі, щоб загарбати їх собі або хоч пограбувати те добро, яке придбали наші предки. Ворожі війська часто ходили походом на нашу батьківщину і тому наші предки мусіли бути завжди готові до оборони. В давнину ніхто не знав, звідки і коли з'явиться ворог. Треба було брати з собою зброю, навіть ідучи в поле до хліборобської праці.

Щоб оборона була успішна, наші предки будували різні оборонні споруди; міста та більші оселі оточували високими валами з землі або глини, а на них ставили гостро затесані частоколи; перед валами викопували глибокі рови й наповнювали їх водою; мурували з каменю твердині. Але були такі місцевості, де й церкви пристосовували до оборони.

Я мав нагоду бачити дві такі церкви — одну в Тернополі, а другу в Сутківцях на східньому Поділлі.

Тернопільська церква стоїть уже близько п'ятисот літ. Вона збудована з каменю. Її стіни мають коло чотирьох з половиною стіп (1.30 метра) ширини. З обох боків церкви поставлено вежі-башти. У цих баштах є стрільниці, тобто отвори, з яких можна було стріляти на ворога. Всередині церкви нижче від вікон є кам'яна ґалерія. З неї можна було стріляти через вікна. Церква стояла біля валу, що оточував місто. Її завданням було скріплювати оборону міста від ворогів, передусім від татар і турків, що часто з'являлися під Тернополем, бо недалеко звідти проходили два головні шляхи — Чорний і Кучманський з-над Чорного моря на Львів і далі на захід.

Тепер ні валів, ні ровів уже не має. Їх давно розкидали та зрівняли, а на їх місці стоять доми або розташовані вулиці й парки. Але тернопільська церква стоїть, як колись, нагадаючи давноминулі часи.

Церква в Сутківцях ще старша. Її збудовано у 1476 роках. (В той час ще ніхто не знав про існування Америки). Ця церква має значно більші башти, ніж тернопільська, і дуже грубі камінні мури.

Крім сутківської та тернопільської, оборонні церкви або їх руїни є ще в інших місцях України, як от у Рогатині, в Межиріччі біля Острова та в Дермані біля Дубна на Волині.

Український нарід дуже шанує старовинні церкви — свідків важливих історичних подій.

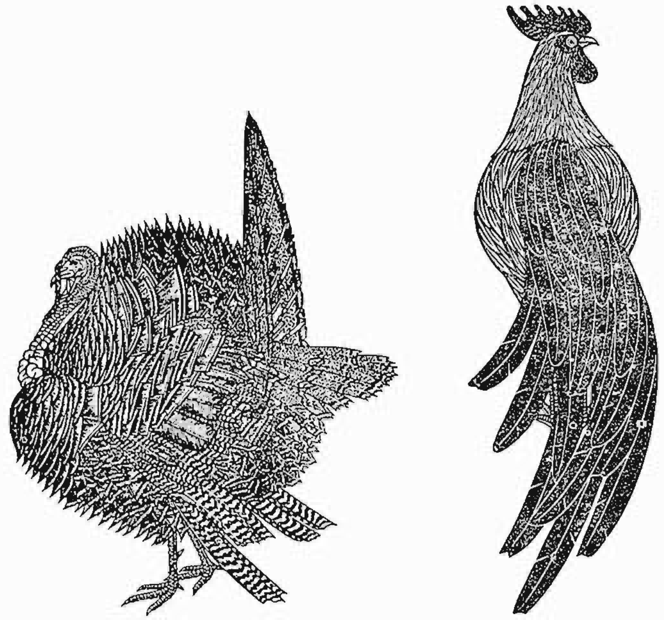

Церква Різдва Христового в Тернополі з 1608 року

К. ПЕРЕЛІСНА

ХТО НАЙКРАЩИЙ СПІВАК?

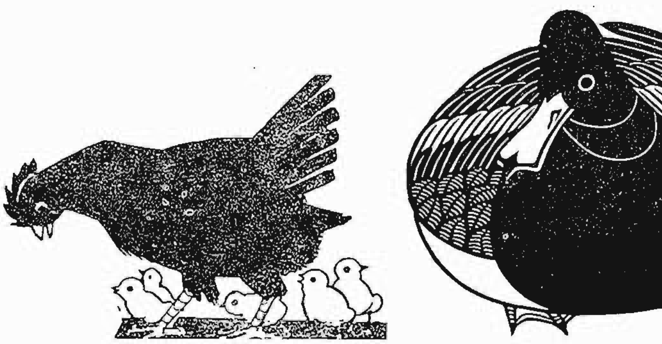
Зійшлися раз у дворі біля ґанку гиндик, півень з курочкою, гусак, руденька качечка й кізка. І почали сперечатися, у кого з них найкращий голос, хто краще за всіх співає.

Індик — півень →

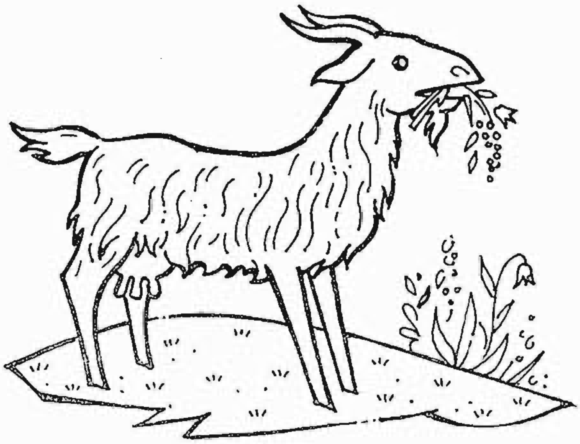
Півень певний був, що він — найкращий співак у дворі, та з хитрости почав хвалити гиндика. Мовляв, як я його похвалю, то й він мене похвалить. А тоді вже я й закукурікаю, щоб усі почули, хто краще за всіх співає.

А гиндик, хоч мав велику голову, ще й черводну кишку на ній, та розуму в голові було в нього небагато, бо думав, що півень і насправжки його вихваляє.

Курочка — качечка →

— Дякую тобі! — каже він до півня. — Я й сам знаю, що співаю краще за всіх вас. Бо от, хоч би й ти, півню. Що з твого „кукуріку"? Тільки у вухах лящить від самого ранку. Ще й у ночі не

Кізка

даєш заснути. А так не втнеш, як я — хоч і тихо, та соковито: бул-бул-бул! Усі гиндички від моєї пісні аж умлівають, кажуть — гарного баритона маю.

— Хо-хо-хо-хо-о! — засміялась курочка. — Оце так співак! Та з тебе он всі горобці сміються! І як ти можеш себе до півня рівняти? Нащо вже я, а й то краще за тебе співаю. Ось послухайте! Схилила курочка голівку набік і заспівала тонесенько: Ко-ко-ко-ко-о! Ко-о-ко-ко-ко!

Гусак аж до землі присів, шию витягнув і крилами заляпав від сміху:

Гусак

— Хе-хе-хе-хе! Оце так пісня! Насмішила! Та тебе й коник польовий перекричить. Хіба ж так співають? От як я заспіваю, так по всьому дворі чути. У мене голос, як та труба: ґел-ґел-ґел!

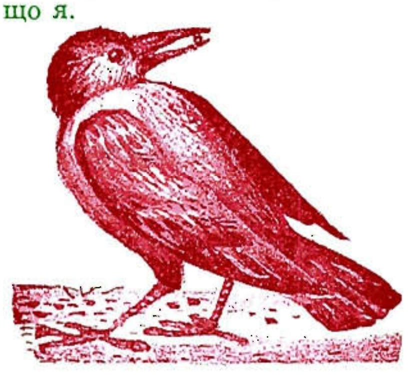
— Ха-ха-хах! — заколивалася від сміху качечка. — Та ти тільки всіх лякаєш своєю піснею. „Ґел-ґел" та „ґел-ґел", а нема того, щоб гар-

нелько заспівати, хоч би так, як я: тахи-тахи! тах-тах-тах!

— Е-е-е! — замекала кізка. — Бачу я, що ви всі не вмієте співати. Хіба ж то співи? Кричите та ґеґаєте, а ніхто з вас по-справжньому й не заспіває, хоч би так, як я; ме-е-е! ме-е-е!

— Рятуйте! — крикнув півень. — Коли вже так, то ходімо на суд до когось. Хай сторонні люди скажуть, хто з нас краще співає.

— Та нащо далеко ходити? — булькнув гиндик. — Он ворона сидить, вона стороння, хай розсудить, хто найкращий співак у цьому дворі. Певне скаже, що я.

Ворона

А ворона зиркнула на нього, дзьоба розкрила й крякнула так, що аж горобці полякались:

— Помиляєшся! Найкращий співак у цьому дворі — я! Хіба неправда? Га? Кра-а! Кра-а-а!

Всі так і шарахнули від неї:

— А цур тобі! Оце розсудила! Таке крякало, а туди ж у співаки лізе!

— Ходімо краще до Бровка! — каже гусак. — Він нас по правді розсудить, бо сам не вміє співати!

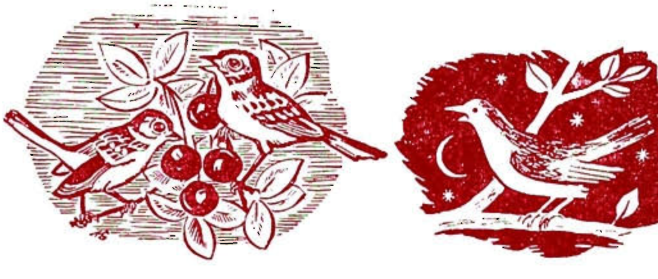
Побігли всі до Бровка та як почали кожен по-своєму кричати, то Бровко аж вухами затрусив. А далі вискочив з буди та як гавкне:

Пес Бровко

— І хто вам набрехав, що ви вмієте співати? Ану геть звідси, а то я вас швидко помирю, як усіх общипаю. Найкращий співак — не серед вас!

— А серед кого ж? — крякнула ворона. — Може серед Бровків?

Горобці — соловейко →

— Ану, помовч! — гаркнув Бровко. — Чуєш?

Повитягали всі голови, вуха понаставляли, прислухаються. А у садочку: Тьох-тьох-тьох! Цю-ю-рр!

— Та це ж соловей! — зневажливо крякнула ворона й полетіла собі геть.

— Соловей? — гукнув гиндик. — Так я ж його знаю: він такий маленький, що й не видно, де сидить. Хіба ж це співак?

— Не з нашого роду! — засичав гусак. — Нема чого його слухати!

— Ха-ха-ха! — засміялась качечка. — Хіба ж він гарно співає? Наче водичка дзюрчить!

— Ко-ко-ко! — покрутила головою курочка. — Цур йому тому солов'єві! Не розбереш, про що він співає.

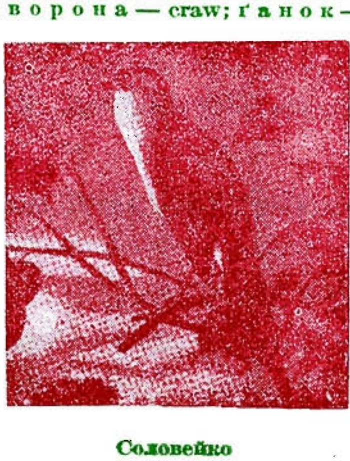
— Як такі співаки, то краще ніякі! — буркнув півень і злетів на ґанок. — Кукуріку!

— Оце співак, так співак! — промовила курочка ще й озирнулась, чи всі півника слухають.

А воно всі розбіглись, самий тільки Бровко гарчить: „Цить!"

— Ну, — здіхнув півник. — Як наше не в лад, то ми з своїм назад! — Скочив на землю й побіг з курочкою просо їсти.

Пояснення-словничок: **Гиндик** або індик — turkey; **навсправжки** — дійсно (really); **соковито** — richly; **коливатися** — хитатися (to reel); **сторонній** — чужий, з іншої місцевости (strange, unconnected); **буда** — тут: dog-house; **общипувати** — обскубувати (to pluck); **ворона** — craw; **ґанок** — porch; **просо** — millet.

Соловейко

Роман ЗАВАДОВИЧ

ГРИБКИ

(Ілюстрація Ніни Мриц)

Ген, на березі ріки,
Де пов'яли вже квітки,
Видно в лісі три горбки,
На горбках ростуть дубки,
Під дубочками — грибки.

—Любі діти — кажуть мати, —
Досить вже вам дармувати!
Йдіть у ліс грибки збирати
І у кошиках бокатих
Принесіть сюди, до хати.

Сіножаткою навскіс
З дітьми я пішов у ліс,
Що за річечкою ріс —
Назбирали цілий стіс,
Ледве я коша доніс.

Ну, чого ми не робили:
Заходились скільки сили —
І варили, і сушили,
І знайомих обділили,
Решту їли — й ще лишили . . .

Н а в с к і с — ashlant, obliquely; с т і с — більша кількість речей, складена на купу.

Галина ЧОРНОБИЦЬКА

ПЕСИКУ, НЕ ЗЛЯКАЙ КРОЛЯ!

(Ілюстрація Яреми Козака)

Ти, Вуханцю, не гарчи,
не стрибай,
того гостя, що в саду,
не злякай!
Он під кущиком сидить
білий кроль,
відступись і підійти
йому дозволь!
Ми дамо йому салатки,
хай він їсть,
і щоранку хай приходить
милий гість.

Галина ЧОРНОБИЦЬКА

ЛЮБЛЮ КІЗКУ

Ось пасеться біла кізка
близько біля хати.

Я із кізкою моєю
рада пострибати.

Я стрибаю перед нею,
не боюсь ні трішки,

Бо у кізоньки малої
не вирослі ріжки.

ЧОГО ВОНИ ПЛАЧУТЬ?

— Гей, чого ж ви плачете,
Хлопченята?
Чи згубили м'ячика
Коло хати?

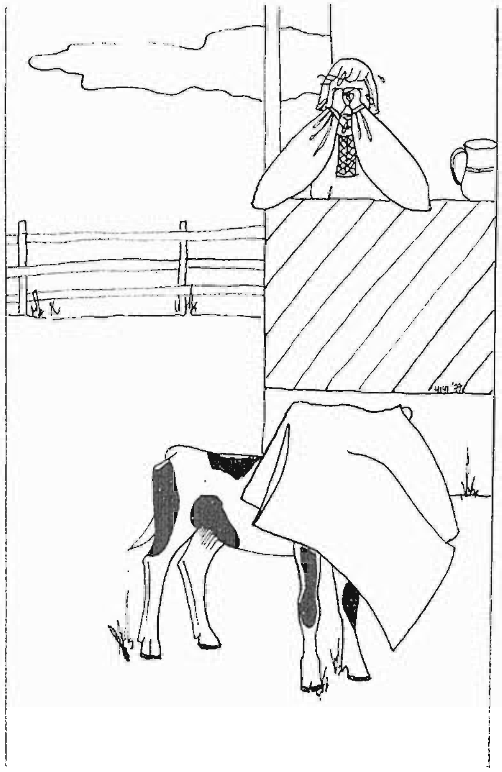
— Ой, ні, ні! Ми м'ячика
Не згубили —
Нам у місті книжечки
Не купили . . .

Не купили книжечки
З казочками —
Ми без неї плачемо,
Як без мами.

К. ПЕРЕЛІСНА *Ілюстрація ЧІЧІ*

РУШНИК ПОБІГ

Уранці під мій ґанок
Телятко підійшло,
Сказало „му!" до мене
Й рушник мій потягло!

Я ж саме умивався,
І тільки мило змив,
А витертися й нічим —
Побіг рушник у хлів!

К. ПЕРЕЛІСНА

МАЛА РУКА

Добре татові — у нього
Є сокира й пилка є,
Молотки, ґвинти, гвіздочки...
Та мені він не дає!

Каже — я ще не великий,
І не вмію ще пилять,
А сокирою, він каже,
Можу пальця відрубать.

Бо мала рука ще в мене,
А сокира заважка...
Треба, каже, почекати,
Поки виросте рука.

Гвіздочок або цвяшок — nail;
пиляти — різати пилкою — to saw.

ЯК ІВАСИК НАВЧИВСЯ ЧИТАТИ?

Почався шкільний рік. Багато дітей прийшли перший раз до школи. Вони вчаться читати й писати. Великою допомогою буде їм книжечка „Івасик і його абетка" укладу Світлани Кузьменко. На кожну літеру абетки складений віршик. У віршику є слово, яке починається якоюсь літерою абетки, наприклад: А-кула, Б-джола, В-ивірка і тд. До кожного віршика додана ілюстраційка і надруковане зображення даної літери. Ілюстраційки і графічні зображення літер виконав мистець-маляр Мирон Левицький. Він теж оформив обкладинку книжечки в трьох кольорах. До книжечки додані кілька віршиків і оповіданнячко про Івасика, який з чемного хлопчика став ледачим, а потім, вивчивши абетку, став знову доброю дитиною.

В.Б.

КУТОК ЮНИХ ТАЛАНТІВ

Ксеня Козак — „Дівчинка з квітами"

ШАРАДА

Є слово з двох частин — подумайте пильненько:
Першою подвійно — кличуть діти неньку.
Другою на прощання кажуть ввечері, вдень, раненько.
А разом — папір різнокольоровий, червоний, жовтий, сірий,
А на ньому світ наш цілий.

ЩО ЦЕ?

а) У нашої Марусі сидить гість у кожусі,
Проти печі гріється, без водички миється.

б) Хоч на світі не буваю
І на столику лежу,
То новин багато знаю,
Хто цікавий — розкажу.

в) У лісочку ми були,
Диво отаке знайшли:
Капелюх на голові
І одна нога в траві.

г) Люблять нас усі збирати
Після дощика а ліску,
А як букву „г" відняти —
Будем плавати в ставку.

ПОЯСНЕННЯ ДО КАЗКИ „ДВАНАДЦЯТЬ МІСЯЦІВ"

(Зі сторінки 6-7)

Пояснення-словничок: Мачуха — друга, нерідна мати (step-mother); пасербиця — нерідна дочка в мачухи (step-daughter); оса — wasp; перші півні — від півночі до світанку півні (cocks) співають-кукурікають три рази; нетрі — праліс, гущавник (jungle, thicket); глек — посудина (jug, jar); шамотіти — шелестіти (to rustle); онука — grand-daughter; терен —кущ (blackthorn), ростуть терпкі ягоди (sloe); брунька — зав'язок листка (bud, gemma); дукат — старовинна золота монета; баритися — запізнюватись, затримуватись (to be slow, to tarry); базікати — насмішливе слово: верзти, лепетати (to babble, to jabber); жара — спека (heat); ящірка — lizard; кропива — рослина, що має в собі пекучий сік (nettle); спохмурніти — насупитись, посумніти (to frown, to scowl); гад — reptile.

Запитання: У народніх байках і казках висловлена життьова мудрість народу. Відповіджте, яку життьову науку містить у собі ця болгарська казка? Чому з уст пасербиці падали дукати, а з уст бабиної дочки змії та ящірки?

Сценарій і текст: *Роман ЗАВАДОВИЧ*
Scenario and Story: *R. ZAVADOVYCH*

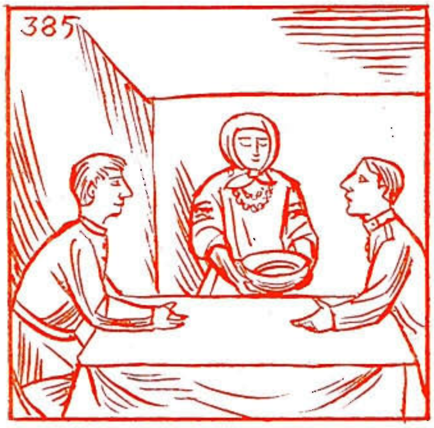
Ілюстрації: *Петро ХОЛОДНИЙ*
Illustrations: *P. CHOLODNY*

БОГДАН-СІЧОВИЙ СТРІЛЕЦЬ
ІСТОРИЧНА КАЗКА

UKRAINIAN TALE
BOHDAN-SICHOVY STRILETS

РОЗДІЛ XXV: „БУДЬТЕ ГОТОВІ!"

CHAPTER XXV: "BE READY!"

Миронова мати щиро привітала синового гостя й поставила перед ним вечерю.

Myron's mother greeted warmly her son's guest and served him supper.

Під кінець вечері почувся стукіт у двері й оклик німецькою мовою: „Відчиніть!"

There was a knock on the door when the supper was just about over and a voice in German called out: "Open the door!"

Побачивши у дверях Мирона, жандарм відізвався по-українськи: „Нам донесли, що тут з'явився підозрілий чоловік".

Seeing Myron at the door, the policeman spoke in Ukrainian: "We were told that there is a suspicious man here."

Мирон завів жандарма до бічної кімнати і шепнув: „Це наш чоловік. Я його знаю".

Myron took the policeman to another room and whispered: "It's our man. I know him."

„Цього мені вистачає! Я також українець!" — відповів жандарм і подав Миронові руку.

"It's enough for me. I'm also Ukrainian," replied the policeman and shook Myron's hand.

Вернувшись до станиці, жандарм схопив Томка за комір і гнівно виштовхнув його за двері.

Upon returning to the police station, the policeman grabbed Tomko by the collar and angrily threw him out the door.

(Продовження буде)
(To be continued)